RR Regeringsrätten
RÄTTSFALL

Belöning för brottslings gripande utgör ej skattepliktig intäkt.

Besvär av TI angående köpmannen B:s inkomsttaxering år 1948. — I enlighet med av Kungl. Maj:t den 8 november 1946 lämnat bemyndigande utfäste ÖÄ den 11 i samma månad en belöning av högst 500 kr till den eller de personer, som till vederbörande polismyndighet lämnade sådana upplysningar, att desamma kunde leda till upptäckande av den eller de personer, vilka gjort sig skyldiga till de å skilda platser i Stockholm den 12, 20 och 26 oktober samt den 2 november 1946 verkställda sprängningarna. Sedan nya sprängningar verkställts den 9 och den 16 november 1946, ställde Kungl. Maj:t på framställning av ÖÄ ytterligare medel till förfogande, varefter ÖÄ höjde den av allmänna medel utfästa belöningen till högst 10.000 kr. Den 11 november 1946 hade vidare Svenska Brandskyddsföreningen till ÖÄ förklarat, att föreningen i anledning av de många

---

upplysningar lämnas om långivare, den dag lånet erhållits, ävensom uppgifter om studiernas början och slut, examen, plan för amortering m. fl. uppgifter, som kunna vara av betydelse för bedömande av huruvida skulden tillkommit för bestridande av den skattskyldiges utgifter för högre utbildning eller icke. Vidare skall den skattskyldige lämna uppgifter om vad som under beskattningsåret tillfallit honom genom arv, testamente eller gåva. Efter anmaning skall den skattskyldige givetvis vara beredd att styrka att avbetalningar skett.

Taxeringsmyndigheterna hava därefter att med ledning av uppgifterna på blanketten och den utredning, som i övrigt kan anses erforderlig, taga ställning till i vad mån den skattskyldiges yrkande kan bifallas. Taxeringsmyndigheterna undersöka därvid, huruvida den skattskyldige utövar sådan verksamhet, att avdragsrätt över huvud taget kan ifrågakomma samt i vad mån uppgiven skuld kan anses utgöra skuld, som åsamkats för högre utbildning.

Det torde bliva nödvändigt, att den skattskyldige insänder blankett med uppgifter angående sina förmögenhetsförhållanden m. m. varje år. Detta med hänsyn till bl. a., att han skall redovisa under beskattningsåret erhållna arv och gåvor och med hänsyn till att skuldredovisningen i självdeklarationen är summarisk. Denna uppgiftsskyldighet torde böra fullgöras varje år den skattskyldige avlämnar självdeklaration, även om den skattskyldige av någon anledning ett år icke gjort skuldavbetalning, för vilken han yrkar avdrag.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:11

sprängningsdåden i Stockholm ställde ett belopp av högst 5.000 kr till ÖÄ:s förfogande att utdelas till den eller dem, som gåve polismyndigheterna sådana upplysningar, att den eller de skyldiga kunde ertappas. Därjämte hade tidningarna Aftontidningen och Expressen samma dag meddelat, att de utfäst belöningar å resp. 500 och 1.000 kr i samma syfte. — Efter det att förövarna av brotten upptäckts hade större delen av de utfästa belöningarna eller 14.000 kr enligt ÖÄ:s beslut den 24 januari 1947 tilldelats B., vars upplysningar föranlett anhållandet av lagerarbetaren M. (”lördagssabotören”), vilken sedermera erkänt att han tillsammans med två andra personer förövat de brott, som åsyftades i de gjorda utfästelserna om belöning. — TN beskattade ersättningen enligt ”löneuppgift” från ÖÄ. — Hos PN anförde B., att det skulle strida mot principerna för belöningar och dess värde för allmänheten att understödja myndigheterna i deras arbete att oskadliggöra farliga för samhället kriminella element, därest belöningen skulle reduceras genom beskattning. — Från den fiskaliska sidan framhölls, att belöningen icke borde betraktas som en gåva. Vid en gåva vore överlåtarens avsikt rent benefik, nämligen att tillföra en person viss förmögenhet på bekostnad av överlåtarens egen. Så snart ett förvärv motsvarades av en jämförlig prestation å förvärvarens sida eller eljest gåvoavsikt saknades, kunde överenskommelsen icke tillerkännas gåvokaraktär. Den ifrågavarande ersättningen å 14.000 kr syntes ha en viss likhet med remuneratoriska gåvor, såsom t. ex. gratifikationer åt anställd personal. En inkomst av liknande slag vore dricks-pengar, vilka utgivas enligt stadgad kutym, ehuru den som lämnar dricks-pengar icke är lagligen förpliktad därtill. Både gratifikationer och dricks-pengar beskattades såsom inkomst av tjänst. Vidare gjordes jämförelse med rättsfall, som utvisade att hittegods, som tillfallit upphittaren, ansetts utgöra skattepliktig inkomst (RÅ 1944 ref. 10). Än vidare hänvisades till uttalanden av 1944 års skattesakkunniga i S.O.U. 1946: 56 sid. 80—86 angående frågan i vad mån bidrag från det allmänna bör beskattas som inkomst av tillfällig förvärvsverksamhet. Det medgåves emellertid att det för det allmänna rättsmedvetandet torde framstå som obilligt att beskatta belöningar av ifrågavarande slag. Ur samhällsnyttans synpunkt vore det angeläget att de ej beskattades. En person, som läser om att belöning utfästs för en viss brottslings gripande, lärer eljest få göra ett överslag hur ett eventuellt tillskott i form av belöning verkar skattemässigt. TI yrkade emellertid att ersättningen skulle beskattas. — PN biföll dock B:s talan. (En ledamot skiljaktig). TI fullföljde. Enligt TI torde de utfästa belöningarna ha uppfattats som det pris, som det allmänna vore villigt betala för viss medverkan vid polisens arbete. KR: ej ändring. (En ledamot skiljaktig). RR: ej ändring. (RR:s utslag den 20/2 1951).

Ersättning för framdragande av elektrisk kraftledning.

Besvär av Föreningen Alen u. p. a. angående inkomsttaxering år 1946. — Föreningen ägde tillsammans med en person två jordbruksfastigheter. Enligt inkommen uppgift hade fastigheternas ägare under år 1945 uppburit ersättning från Statens vattenfallsverk med 2.009 kr 69 öre I detta belopp ingick bland annat:

1) ersättning för för tidig avverkning	469: 85
2) ersättning för fördyrad avverkning	689: 53
3) 10 % av posterna 1) o. 2)	115: 94
4) räntegottgörelse	235: 81
S:a	1.511: 13

TN ansåg föreningen skattskyldig för den på föreningen belöpande delen av ersättningen, till den del den

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:11

motsvarade ovan angivna poster. 755 kr. PN fastställde TN:s beslut. Hos KR yrkade föreningen att, då ovannämnda belopp utgått som ersättning för den förlust föreningen lidit genom framdragande av en kraftledning, ifrågavarande belopp icke måtte beskattas. KR: ej ändring. Hos RR — varest föreningen fullföljde — anförde TI: Av det tillagda beloppet avsåge 637 kr "förtidig" och "fördyrad" avverkning av skog med 10 % tillägg samt 118 kr räntegottgörelse. Till sistnämnda del hade ersättningen såsom hänförlig till inkomst av kapital rätteligen bort upptagas till kommunal inkomstskatt i Stockholm, som är föreningens hemortskommun. Då föreningen emellertid icke gjort gällande att så skett och beloppet i övrigt utgjorde skattepliktig intäkt av jordbruksfastighet, hemställde TI, att besvären ej måtte föranleda nedsättning av överklagade taxeringen. RR: ej ändring. (RR:s utslag den 22/2 1951).

Anm.: Se anvisningarna till 21 § KL punkt 5. Den skattefrihet som där föreskrives beträffande engångsersättningar vid upplåtelse av nyttjanderätt eller servitutsrätt för obegränsad tid, t. ex. för framdragande av ledningar, omfattar enligt uttalande i förarbetena till lagstiftningen endast belopp som utgör ersättning för själva upplåtelsen. Skulle viss del av det utbetalda beloppet ha annan karaktär, t. ex. utgöra räntegottgörelse eller ersättning för avverkad skog, skola dylika belopp alltjämt beskattas såsom intäkt av kapital resp. skogsbruk. Jämför Geijer m. fl. Skattehandbok sid 187 o. f.

Föreningsavgift.

Jämtlands Läns Mejeriförening u. p. a. har icke erhållit avdrag för årsavgift till Svenska Mejeriernas Riksförening u. p. a. (RR:s utslag den 22/2 1951).

Värdeminskning å byggnader

Besvär av AO hos MKPN och Åhlén & Holm Aktiebolag ang. bolagets inkomsttaxering 1945. — I deklarationen yrkade bolaget avdrag för värdeminskning av byggnader i Stockholm, Norrköping och Nyköping efter 2 % av anskaffningsvärdet. Av byggnaderna i S. omfattade 9.979 kvm äldre byggnader och 16.128 kvm en år 1927 av gasbetong uppförd byggnad, inrymmande affärslokaler, kontor, exp. och lager, tryckeri och verkstad m. m. Mellan våningarna finnas ett stort antal transportbanor. Byggnaderna i Norrköping utgjordes av äldre byggnader med vilka år 1938 sammanbyggts en ny byggnad, då hela bottenvåningen iordningställdes för affärslokal för Tempo. Byggnaden i Nyköping hade uppförts år 1942 för Tempos affärsrörelse. Övre våningen inrymde bostadslägenheter. Beträffande byggnaderna i Stockholm åberopades intyg, enligt vilket gasbetong i fråga om hållbarhet och andra byggnadstekniskt sett viktiga egenskaper icke kunde jämnställas med tegel. MKPN medgav avdrag med endast 1 %. KR medgav 1,5 %. Hos RR påpekade AO att den i S. år 1927 uppförda byggnaden hade järnkonstruktion och betongvalv. Gasbetong hade använts endast i väggarna. Gasbetongen hade bättre isoleringsförmåga än tegel och man behövde därför ej så tjocka väggar. Att gasbetongens tryckhållfasthet var mindre än teglets — omkring ¼ — borde icke motivera högre värdeminskningsavdrag, så mycket mindre som gasbetong icke använts i bärande konstruktioner. Att viss del av byggnaden inrymde tryckerilokal, som av bolaget uthyrts, borde icke heller motivera högre värdeminskningsavdrag, då dessa lokaler kunde komma att senare användas i affärsrörelsen. Transportbanorna underlättade transporterna, varför någon speciell förslitning å byggnadskroppen icke förorsakades av dessa an-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:11

ordningar. I fråga om fastigheterna i Norrköping och Nyköping hade icke uppgivits, att byggnadsmaterialet vore av lägre kvalitet och att en förhöjning av värdeminskningsavdraget på den grund vore motiverad. Bolaget yrkade 2 %. RR ogillade emellertid bolagets talan och biföll AO:s talan endast i vad den avsåg byggnaderna i Norrköping och Nyköping och medgav således i fråga om dessa byggnader avdrag efter endast 1 %. (RR:s utslag den 20/2 1951).

Anm.: RR:s utslag innebar samma utgång som i mål ang. bolagets inkomsttaxering år 1944 enl. RÅ 1949 not. 638.

Avdrag från inkomst av rörelse för kostnader för egen bil samt för kost till anställd chaufför

Besvär av civilingenjören C. angående inkomsttaxering år 1943. — C. bedrev under beskattningsåret verksamhet såsom konsulterande fartygsingenjör. I dekl. yrkade C. från uppgivna bruttointäkter avdrag för bland annat resekostnader, kontorskostnader och kost till anställd med vissa belopp. I resekostnaderna hade inräknats förutom direkta kostnader även ¼ av kostnaderna för egen bil, vilka i sin helhet upptagits till 9.103 kr. I kontorskostnaderna hade inräknats ½ av kostnaderna för bilen. Till privat bruk hade hänförts återstående ¼. Kostavdraget avsåg chauffören. TN i S. ansåg hälften av bilkostnaderna hänförliga till privat bruk samt vägrade avdrag för kost till chauffören. Hos PN anförde C, att bilen över huvud taget knappast använts för annat ändamål än tjänsteresor. Härutinnan åberopades intyg av chauffören. Kommunikationerna mellan C:s gård och S:s stad vore sådana, att C. för sin yrkesutövning vore i behov av bil. Tidigare hade C. själv framfört bilen. Sedan bilen försetts med gengasaggregat, hade det blivit alltför tidsödande att själv sköta bilen. Med hänsyn härtill och då det icke fanns någon reparationsverkstad i närheten av bostaden, hade C. nödgats anställa en person för bilens skötsel. Då (under kriget) inga andra resor borde företagas än sådana som voro direkt nödvändiga, hade C. ansett sig icke kunna låta chauffören köra in till S. för att bo och äta därstädes. C hade därför anskaffat bostad för chauffören i närheten av sin egen bostad och bekostade också hans kost. Kostnaderna ifråga vore alltså direkta driftskostnader i rörelsen. På begäran specificerade C. därefter bilkostnaderna. TI anförde: Med hänsyn till storleken av det av TN medgivna avdraget för bilkostnader i rörelsen syntes C. icke böra medgivas avdrag därutöver för utgifter för kost till chaufför. PN och KR fastställde TN:s beslut i de delar varom nu är fråga. RR ansåg emellertid C. vara berättigad till avdrag för kostnader för bil med det av C. yrkade beloppet men ansåg honom icke ha visat fog för kostavdraget. (RR:s utslag den 22/2 1951).

Anm.: C:s uppgifter att han använt bilen huvudsakligen för tjänsteresor ansågs tydligen icke ha vederlagts

Skattefrihet i vissa fall för realisationsvinst vid expropriation m. m. (SFS 1947 : nr 210).

Besvär av TI angående O:s dödsbos inkomsttaxering år 1948. — Första stycket av nämnda förordning lyder: "Har fast eller lös egendom tagits i anspråk genom expropriation eller liknande förfarande eller eljest avyttrats under sådana förhållanden, att tvångsförsäljning varom här är fråga måste anses vara för handen, skall den genom överlåtelsen uppkomna vinsten icke i något fall utgöra skattepliktig realisationsvinst enligt kommunalskattelagen och förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Vad nyss

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:11

sagts skall dock icke gälla, därest det skäligen kan antagas att avyttringen skulle ägt rum även om tvång icke förelegat." Hos TN uppgavs att under beskattningsåret erhållits 12.400 kr för 40 aktier i Gävle-Dala Järnvägs Aktiebolag, vilka sålts till staten. Aktierna hade förvärvats under 1943 och kostnaderna för förvärvet hade uppgått till sammanlagt 6.687 kr 53 öre, vadan uppkommit en vinst å 5.712 kr 47 öre. Under åberopande av 1947 års förordning yrkades att vinsten icke måtte upptagas till beskattning. I en PM anfördes: Till grund för förstatligandet år 1947 av Gävle-Dala Järnvägar lågo två överenskommelser av den 2 mars 1947 mellan förstatligandeberedningen i järnvägsstyrelsen, å ena, samt Göteborgs stad och Gävle stad, å andra sidan om förvärv från statens sida av aktiemajoriteten i Gävle-Dala Järnvägs AB för visst angivet pris och enligt vissa villkor. Vad övriga aktieägare beträffar förband sig staten att på anfordran inlösa jämväl deras aktier till enahanda pris och villkor, som föreskrivits för Göteborg och Gävle tillhöriga aktier. Försäljningen av Göteborgs stads och Gävle stads aktieinnehav i bolaget är helt frivillig. Genom densamma ha emellertid övriga aktieägare, vilka icke kunnat påverka förhandlingarnas resultat, ställts inför tvånget att avyttra sina aktier. Dessa aktier ha med andra ord avyttrats under sådana förhållanden, att vid försäljningen uppkommen vinst icke kan anses utgöra skattepliktig realisationsvinst enligt KL och SF. — TN beskattade emellertid vinsten såsom realisationsvinst. Hos PN framhöll dödsboet, att O. vid köpet av aktierna haft för avsikt att behålla dem i minst fem år för att eventuell vinst å densamma icke skulle bli föremål för beskattning. Genom förstatligandet av Gävle-Dala Järnvägar, på vilken fråga O. som innehavare av en mindre aktiepost givetvis icke kunde utöva något inflytande, tvangs O. emellertid att för tillgodoseende av ett allmänt intresse tillhandahålla sina aktier för inlösen. Därest O. underlåtit att tillhandahålla sina aktier för inlösen och i stället avvaktat en utskiftning av bolagets tillgångar, hade det icke kunnat bli fråga om att beskatta uppkommet överskott. — PN fastställde TN:s beslut. — KR upphävde emellertid beskattningen ifråga, enär med hänsyn till bestämmelserna i 1947 års förordning ifrågavarande vinst vid aktieförsäljning icke kunde anses utgöra skattepliktig inkomst. — TI klagade och anförde, att enligt hans mening någon tvångsförsäljning icke kunde anses ha förekommit. Staten hade inköpt majoritetsposten och majoritetsägarna hade för att skydda minoritetsaktieägarnas intressen uppställt det villkoret, att staten även för de mindre posterna skulle åtaga sig köp efter samma pris, därest ägarna så önskade. Det erbjudande, som blev följden härav, hade ej karaktär av tvång, då ju aktieägarna lika gärna kunde behålla aktierna intill den slutliga utskiftningen. Då emellertid avsevärt större fördel vore att förvänta genom accepterande av erbjudandet, är det givet att flertalet aktieägare begagnat sig därav. TI hemställde att PN:s beslut måtte fastställas. — RR: ej ändring (RR:s utslag den 1/3 1951). (Samma dag avgjordes av RR ytterligare två mål, avseende vinst vid försäljning under likartade förhållanden av aktier i Bergslagernas Järnvägs Aktiebolag. KR hade i dessa fall intagit en annan ståndpunkt än den som kommit till uttryck i det här ovan återgivna fallet. KR hade nämligen fastställt resp. PN:rs beslut att beskatta vinsterna med motiveringen att, enär, även om klagandens avyttring av aktierna finge anses ha utgjort en tvångsförsäljning av i ovannämnda förordning angivet slag, med hänsyn till omständigheterna i målet skäligen kunde antagas, att avyttringen

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:11

KR Kammarrätten
RÄTTSFALL

Avdrag för kostnaderna för nedrivning av brandskadad byggnad medgavs ej

En person, N., ägde ett sommarställe, vilket vid slutet av år 1946 härjats av eldsvåda. Vid denna, som varade i icke mindre än 19 timmar, hade N. av brandmännen tillfrågats, huruvida det vore dennes önskan, att huset till väsentliga delar skulle brinna ned, detta i syfte att N, som hade för avsikt att låta återuppföra byggnaden, skulle få viss minskning i kostnaderna för nedrivningen av de brandskadade väggarna. Av pietetsskäl (byggnaden vore N:s fädernehem) hade N. emellertid önskat att så mycket som möjligt av byggnaden skulle räddas.

Sedan N. under ettvart av åren 1947 och 1948 på platsen, där den brunna byggnaden varit belägen, låtit utföra vissa byggnadsarbeten för en kostnad av inalles över 100.000 kr., hade han i sin år 1949 för taxering i mantalsskrivningskommunen avgivna självdeklaration yrkat avdrag för kostnaderna för vissa reparationsarbeten av de icke eldhärjade delarna av byggnaden ävensom för nedrivning av de genom branden skadade väggarna m. m. med tillhopa omkring 15.000 kr.

Då N. av förbiseende underlåtit att vid deklarationens upprättande yrka allmänt avdrag för det i ifrågavarande fastighet uppkomna underskottet, ingav han till vederbörande PN en skrift, däri han framställde yrkande om dyl. avdrag.

Med förmälan bl. a. att de till cirka 6.000 kr uppgående utgifterna för omförmälda rivningsarbeten ej kunde hänföras till kostnader för reparation av fastigheten beslöt PN att medgiva N. viss del av det sålunda yrkade avdraget för underskott.

Hos KR anförde N. besvär över beslutet; i besvären fullföljde N. sin förenämnda talan.

Vederbörande TI hemställde i avgiven förklaring om avslag å besvären under framhållande beträffande rivningskostnaderna att dylika, nödvändiggjorda genom brand, vore att jämställa med kapitalförlust.

Genom utslag den 25 april 1951 fann KR ej skäl att göra ändring i PN:s beslut.

---

skulle hava ägt rum även om tvång icke förelegat. RR ändrade emellertid KR:s utslag, enär med hänsyn till vad i målet blivit upplyst angående de förhållanden, under vilka ifrågavarande aktier avyttrats, sådan tvångsförsäljning som avses i ovannämnda förordning måste anses hava varit för handen, samt i målet icke förebragts någon omständighet, som gåve skäl till antagande att avyttringen skulle ägt rum även om tvång ej förelegat.)

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-16 17:14:11